

Arrest

nr. 53 255 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. GUL en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De door verzoeker op 19 november 2010 ingediende repliekmemoirie op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt uit de debatten geweerd. De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat immers uit van het beginsel van de autonomie van de administratieve rechtspleging, hetgeen inhoudt dat de procedure volgens eigen voorschriften verloopt en het Gerechtelijk Wetboek niet als het gemeen recht kan worden beschouwd (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.908). De rechtspleging wordt grotendeels geregeld door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en door het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en geen van beide voorziet in de mogelijkheid om naast het verzoekschrift nog een repliekmemoirie in te dienen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van gemengde Georgisch-Ossetische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. U bent afkomstig uit Djariasheni in het Gori district. In 1992 was er een conflict tussen Georgië en de zelfverklaarde onafhankelijke republiek Zuid-Ossetië. Uw vader raakte verwond en werd voor verzorging naar Tbilisi gebracht. Alle hulp kwam echter te laat en hij overleed ten gevolge van een bloedvergiftiging. Uw dorp kwam terug onder controle van de Georgische autoriteiten. Regelmatig kwamen er echter gewapende Osseten uit de nabij gelegen dorpen naar Djariasheni. Ze wisten heel goed dat u van half Georgische origine was. In augustus 2008 vond er een tweede conflict plaats. De Georgische troepen streden tegen de Zuid-Ossetische separatisten die werden bijgestaan door het Russische leger. U vluchtte naar Adjaria in Georgië. U verbleef er bij vrienden. U vreesde dat u er problemen zou kennen en trok in mei 2009 naar Oekraïne. In november 2009 reisde u verborgen in een minibus naar Polen. Hierna kwam u naar België waar u op 13 november 2009 uw asielaanvraag indiende. U heeft ondertussen vernomen dat uw woning in Djariasheni is beschadigd en onbewoonbaar is verklaard. U bent in het bezit van de volgende documenten: een kopie van de huwelijksakte van uw ouders, van uw geboorteakte en deze van uw grootmoeder, van de overlijdensakte van uw vader, een attest betreffende uw woning in Djariasheni, uw identiteitskaart, een bewijs van adres, een Georgisch en Belgisch medisch attest, en uw rijbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 1 & 3 & 6) dat u afkomstig bent uit Djariasheni, een dorp in Georgië nabij de afvallige republiek Zuid-Ossetië. Omwille van het tweede gewapende conflict tussen Georgië en Zuid-Ossetië in augustus 2008, ontvluchtte u uw dorp. U verklaart dat u omwille van uw half Georgische origine niet terug kan keren naar uw dorp Djariasheni omdat de situatie er nog onzeker is en de Ossetische separatisten kunnen terugkomen. Na uw vlucht uit Djariasheni verbleef u van september 2008 tot april 2009 in Adjaria in Georgië. U verklaart dat u omwille van uw half Ossetische origine niet kan blijven in Adjaria of elders in Georgië. Er moet echter worden vastgesteld dat u op geen enkel ogenblik kan aantonen dat uw problemen het lokale niveau van uw dorp Djariasheni overschrijden. U kan evenmin aantonen dat u zich niet elders in Georgië zou kunnen vestigen noch dat u er geen hulp van de bevoegde autoriteiten zou krijgen.

Zo moet wat betreft uw maandenlange verblijf in Adjaria worden opgemerkt dat u verklaart (CGVS p. 3) dat u er toen geen persoonlijke problemen heeft gekend. Gevraagd waarom u er niet kon blijven stelt u dat u er geen eigen woning had (u verbleef bij vrienden) en er problemen zou krijgen. U kan echter niet verduidelijken met wie u er problemen zou kennen. Bij verdere bevraging stelt u (CGVS p. 6) dat er voor (half) Osseten in Georgië geen vreedzaam leven mogelijk is en dat er ieder moment problemen kunnen ontstaan. U kan echter geen concrete voorbeelden geven van dergelijke voorvallen. U herhaalt dat u geen persoonlijke problemen kende tijdens uw verblijf in Adjaria, maar dat u weinig contact had met mensen, en dus niet weet of personen van (half) Ossetische origine er problemen kenden. Er moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er, ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië. Illusterend hiervan is uw verklaring (CGVS p. 2) dat uw moeder, die van Ossetische origine is, in Tbilisi woont en er geen persoonlijke problemen had. Aldus is uw vrees dat u omwille van uw half Ossetische origine zou gevisieerd worden in Adjaria of elders in Georgië ongegrond.

Ook moet worden vastgesteld dat u heeft nagelaten beroep te doen op de Georgische autoriteiten nadat u uw dorp was ontvlucht. Zo heeft u geen contact genomen met de autoriteiten om het IDP (Internally Displaced Person) statuut aan te vragen. Uw motivering (CGVS p. 3) dat u geen vertrouwen had in de autoriteiten en president Saakashvili omdat er een conflict is geweest met Zuid-Ossetië, omdat er nog dorpen worden bezet door Russische militairen, en omdat vele mensen de dorpen hebben moeten verlaten, is onafdoende. Er kan immers van een persoon die een conflictgebied ontvluchtte redelijkerwijze worden verwacht dat, vooraleer hij beroep doet op internationale bescherming, hij zich eerst wendt tot zijn eigen autoriteiten buiten de conflictzone met zijn verzoek voor hulp en bescherming. Te meer gezien uw verklaring dat de Georgische autoriteiten geen hulp boden voor de vluchtelingen niet te rijmen valt met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt dat de Georgische overheid na het conflict van augustus 2008 aan vluchtelingen het IDP statuut gaf en dat deze vluchtelingen beroep konden doen op hulp (woonst, financieel, medisch). Bijgevolg kan niet worden aanvaard dat u geen enkele poging ondernam om beroep te doen op de mogelijkheden tot bescherming

en hulp bij de Georgische autoriteiten. Wat betreft uw motivering (CGVS p. 3) dat de Georgische autoriteiten het land niet konden beschermen, dat Russische militairen nu nog Georgische dorpen bezetten, en dat je nooit weet wat er nog kan gebeuren, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Hieruit volgt ook dat er voor u op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict kan worden vastgesteld.

Verder moet worden opgemerkt dat er op ernstige wijze kan getwijfeld worden aan uw verklaringen (CGVS p. 1) als zou u tot aan het conflict van augustus 2008 woonachtig zijn geweest in het dorp Djariasheni in het Gori district.

Zo valt uw verklaring over het adres waar u officieel geregistreerd was niet te verenigen met een door u aangebracht document. U verklaart immers dat u sinds uw kindertijd geregistreerd was in Djariasheni. Uit het bewijs van adres dat u voorlegt blijkt echter dat u geregistreerd bent in Tbilisi (Zacheri blok 1 appartement 52 in het Gladani district van Tbilisi). Na confrontatie met het feit dat uit een door u aangebracht document blijkt dat u officieel geregistreerd bent in Tbilisi antwoordt u "dat zal dan wel". Bij verdere confrontatie bevestigt u dat u sinds uw kindertijd in Djariasheni was geregistreerd. U werd er op gewezen dat enerzijds uw bevestiging dat u volgens het bewijs van adres geregistreerd bent in Tbilisi en anderzijds uw verklaring dat u sinds uw kindertijd in Djariasheni was geregistreerd, niet te rijmen vallen met elkaar. Hierop stelt u dat als u niet was geregistreerd in Djariasheni u ook geen document zou kunnen voorleggen dat uw huis er is vernield. Deze motivering is onafdoende en verklaart niet waarom een door u neergelegd document attesteert dat u geregistreerd bent in Tbilisi.

Ook valt uw situering van Djariasheni, het dorp waar u volgens uw verklaringen sinds uw kindertijd woonachtig was, niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Zo stelt u (CGVS p. 1 & 4) dat er tussen uw dorp Djariasheni en Tskhinvali (de hoofdstad van Zuid-Ossetië) zich nog één dorp bevindt met name Artsevi. Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat er zich tussen Artsevi en Tskhinvali nog meerdere dorpen bevinden. Dergelijk gebrek aan kennis omtrent de geografische situering van uw dorp ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u er tijdens de door u opgegeven periode hebben verbleven. Het attest betreffende uw woning in Djariasheni kan deze vaststelling niet wijzigen aangezien dit document niet aantoont dat u er tijdens de door u opgegeven periode verbleef.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De huwelijksakte van uw ouders, uw rijbewijs en de overlijdensakte van uw vader bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw geboorteakte en deze van uw grootmoeder toont aan dat u van half Ossetische origine bent hetgeen evenmin wordt betwist. Uw identiteitskaart bevat louter identiteitsgegevens. Het is echter merkwaardig dat deze identiteitskaart vermeldt dat ze werd uitgereikt op 13/06/2009 en geldig is tot 09/03/2009. Het is eveneens merkwaardig dat uw adres niet wordt vermeld op uw identiteitskaart, hetgeen nochtans luidens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan kopie in het administratief dossier, wel het geval dient te zijn. Het Georgisch en Belgisch medisch attest leveren informatie over uw medische problemen die volgens uw verklaringen (zie CGVS p. 2) geen verband houden met uw asielproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Tevens meent verzoeker dat door de verwerende partij een appreciatiefout werd begaan en roept hij machtsoverschrijding in.

3.2.1. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoeker op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij

onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. Waar verzoeker stelt dat hij zoals zijn dorpsgenoten schrik had voor zijn leven daar er aanslagen werden gepleegd op Osseten wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met de uiterst summiere herhaling van het door hem voorgehouden asielrelaas in gebreke blijft.

3.2.4. Betreffende verzoekers argumenten dat Georgië heden in een chaotische situatie verkeerd, waarbij "*ettelijke illegale vervolgingen, verdwijningen, moorden op Ossetische bevolking worden uitgeoefend*" en dat hij uit ervaring van anderen weet dat het onmogelijk is om de hulp van de politie en openbare machten in te roepen, stelt de Raad vast dat dit blote beweringen betreffen die door verzoeker op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd. Verzoeker toont evenmin met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 16) om te motiveren dat er ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië, niet correct zou zijn. Waar verzoeker benadrukt dat zijn vader wel omwille van zijn Ossetische origine werd omgebracht en de politie niets deed om deze overlijdenszaak te onderzoeken wijst de Raad erop dat het overlijden van verzoekers vader zich situeert in 1992 tijdens het eerste Ossetische conflict en dit gebeuren noch een rechtstreeks oorzakelijk verband vertoont tot verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst zeventien jaar later, noch een bewijs vormt van de actuele toestand in Georgië en derhalve niet vermag voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt te weerleggen. Bovendien wordt deze informatie, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt, bevestigd door het probleemloos verblijf van verzoekers moeder in Tbilisi, die trouwens van volledig Ossetische origine is, dit in tegenstelling tot verzoekers vader die slechts deels van Ossetisch origine was (administratief dossier, stuk 4, p. 1, uitgetypte versie van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 9 juni 2010). Desbetreffende motivering wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Waar verzoeker ter terechtzitting een internetartikel neerlegt van Amnesty International van 5 augustus 2010 onder de titel "*Georgian government must secure future for displaced*" wijst de Raad erop dat dit artikel de informatie van verwerende partij dat verzoeker als voorgehouden ontheemde een beroep had kunnen doen op de hulp van zijn autoriteiten bevestigt. Immers beaamt dit artikel dat door de Georgische autoriteiten betreffende de DP (*displaced people*) en de IDP (*internally displaced people*)

belangrijke initiatieven werden genomen doch deze nog voor verbetering vatbaar zijn teneinde hun normale leven opnieuw te kunnen opnemen. Bovendien doet dit internetartikel geen enkele afbreuk aan de desbetreffende motivering van verwerende partij dat verzoeker heeft nagelaten zich als IDP te laten registreren en bijgevolg weigerde een beroep te doen op de door zijn autoriteiten geboden hulp.

3.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de plaats van registratie betoogt verzoeker wat volgt:

“Verzoeker heeft inzake gesteld dat hij in Tbilisi werd geboren en er zijn registratie heeft. Hij heeft heel zijn leven in het dorp Djariasheni doorgebracht.

Het is een welbekend feit dat in deze landen de plaats van registratie niet overeen kan komen met de plaats waar men woont.”

3.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 9 juni 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 1 en 5, uitgetypte versie) tot driemaal toe beweert sinds zijn kindertijd geregistreerd te zijn geweest in Djariasheni en geen gewag maakt van een registratie in Tbilisi. Verzoekers verwijzing naar het door hem beweerde *“welbekend feit”* is derhalve niet dienend. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de door verzoeker beweerde plaats van registratie en het door hem bijgebrachte document met registratie in Tbilisi blijft derhalve onverminderd overeind.

3.2.6. Waar verzoeker betreffende de motivering van verwerende partij dat hij zijn dorp niet correct kan situeren ten overstaan van Tskhinvali (de hoofdstad van Zuid-Ossetië) stelt dat hij zijn huis in zijn dorp wel kan situeren, vlak bij het kerkhof en op honderd meter verder van het water, wijst de Raad erop dat tal van huizen in tal van andere dorpen op eenzelfde locatie kunnen worden gesitueerd en verzoeker met deze voorgehouden kennis niet aantoon effectief van Djariasheni afkomstig te zijn. Verzoekers verklaring niet veel gereisd te hebben in Georgië als verschoningsgrond voor zijn bewering dat er zich slechts één dorp bevindt tussen Djariasheni en Tskhinvali, dit in strijd met de cartografische informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 16) die duidelijk wijst op de aanwezigheid van meerdere dorpen, betreft een *post factum* verklaring die desbetreffend geen soelaas biedt. Verzoeker verklaart immers zeer affirmatief bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag *“Hoe ver ligt uw dorp van Tskhinvali?”* dat enkel Artsevi ertussen ligt, en op de vraag *“Zijn er nog dorpen tussen?”* neen, en dit zonder ook maar enige aanduiding te geven dat hij de regio niet goed zou kennen. Bovendien mag van iemand die beweert sedert zijn kindertijd in zijn dorp te hebben gewoond en dit dorp pas op vijftienvijftigjarige leeftijd te hebben verlaten, worden verwacht enige elementaire kennis te hebben van zijn regio van afkomst zonder dat hij hiertoe een bereisd persoon dient te zijn.

3.2.7. Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij zijn geboorteakte en deze van zijn grootmoeder niet aanvaardt, stelt de Raad vast dat verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met deze stukken en ze tevens naar hun inhoud heeft aanvaard. Immers motiveert verwerende partij desbetreffend: *“Uw geboorteakte en deze van uw grootmoeder toont aan dat u van half Ossetische origine bent hetgeen evenmin wordt betwist.”* De Raad ziet niet in welke andere informatie aanwezig op deze stukken door verwerende partij zou zijn genegeerd.

3.2.8. Verzoekers opmerking dat *“de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk is gebaseerd op algemeenheden, doch gelijklopend zijn met de relaas van verzoeker, en dat hierdoor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot een verkeerde beslissing uitkomt”* kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de bestreden beslissing, waarvan verzoeker er niet in slaagt ook maar één motivering te weerleggen, blijkt duidelijk dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Verzoeker toont evenmin met andersluidende informatie dan deze waarop de verwerende partij zich steunt aan dat dit integendeel voor hem wel het geval zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. Bovendien laat verzoeker ook de desbetreffende

motivering aangaande het staakt-het-vuren van 13 augustus 2008 ongemoeid waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT